

Mfv.II.10.131/2014/7.szám

A Kúria a Szabó Gergely Gábor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Gergely Gábor ügyvéd) által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek a dr. Ács Ferenc Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ács Ferenc ügyvéd) által képviselt alperes ellen rendkívüli munkaidőben történt munkavégzés ellenértéke, munkabér és kártérítés megfizetése iránt a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 1.M.71/2012. szám alatt megindított és a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.180/2013/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős másodfokú határozat ellen a felperesek által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. szeptember 24-én megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.180/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy tizenöt napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 15.000 (tizenötezer) forint és 4050 (négyezer-ötven) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget fizessenek meg az alperesnek.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperesek 2006. július 1-jétől álltak az alperes alkalmazásában híradó ügyeletes, illetve híradós munkakörben. Munkaszerződésük rögzítette, hogy megszakítás nélküli munkarendben kerültek foglalkoztatásra, és munkájukat 24/48 órás váltásos szolgálati rendben kellett ellátniuk, az ezt meghaladó idő készenléti szolgálatnak minősült. A munkavállalóknak havonta 10 vagy 11 szolgálatot kellett teljesíteniük attól függően, hogy az adott hónapban csoportjuk hányszor került szolgálatra beosztásra. Tájékoztatatták őket arról, hogy 24 órás munkavégzést követően 48 óra pihenőidő illeti meg őket. Személyi alapbérükön felül 20 %-os délutáni és 40 %-os éjszakai műszakpótlékra voltak jogosultak azzal, hogy a rendkívüli munkavégzés ellenértékét az Mt. vonatkozó

rendelkezései szerint kell megfizetni. Munkaszerződésük 2010. január 1-jén akként módosult, hogy 2010. január 1-jétől havi 240 órás munkaidőkeretben kerültek foglalkoztatásra, 24/48 órás váltásos szolgálati rendben. Személyi alapbérük 89.500 forintban került megállapításra, továbbá megillette őket havi 10.500 forint éjszakai pótlékátalány. A II. rendű felperes munkaviszonya 2011. március 31-én megszűnt, mivel nyugellátást vett igénybe.

A felperesek napi feladatai közé tartozott a riasztásoknál annak átvétele, a bejelentővel való kapcsolattartás, szükség esetén a mentők, a rendőrség, illetve a társszervek értesítése, illetve a munkavégzés helyére bekötött betörésjelző rendszer, valamint az országos hírcsatornák figyelése. A szolgálat reggel 7 órától következő nap reggel 7 órájáig tartott. 2009-től 2011-ig fogadniuk kellett a 105-ös segélyhívón érkező hívásokat is. A reggeli szolgálat átvételét követően teljesíteniük kellett az adatszolgáltatási tevékenységet a megyei katasztrófavédelem felé, illetve rádiópróbát kellett tartaniuk. A szolgálat időtartama alatt figyelték a rábízott rendszereket, összeköttetésben álltak a megyei főügyelet diszpécserével, illetve a vonulások alkalmával koordinációs tevékenységet láttak el. A tűz- és betörésjelző rendszerbe hozzávetőleg 80 intézmény került bekötésre, a riasztás a tűzoltóságra érkezett, és ezt a felpereseknek kellett észlelniük. 2012-től kezelniük kellett az úgynevezett pajzs programot is. A betörésjelző rendszer útján riasztás szolgálatonként átlagosan egy-két alkalommal történt.

A felperesek keresetükben rendkívüli munkavégzés ellenértékeként járó díjazás, kártérítés és munkabér megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Előadták, hogy havonta átlagosan 10 szolgálatot, azaz 240 munkaórát teljesítettek, munkavégzésük a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 129. §-a értelmében ügyeletnek minősült. A jogszabályban rögzített havi 168 órás munkaidőhöz képest havonta 72 óra túlmunka végzésére kötelezte őket a munkáltató, ennek ellenértékét azonban nem fizette meg. Feladatuk ellátása során az állandó figyelés miatt nem alhattak. Előadásuk szerint ügyeletesként nem készenléti jellegű tevékenységet végeztek, és így jogszabályba ütköző volt a havi 240 órás munkaidőkeret meghatározása esetükben. Kifogásolták továbbá, hogy a munkáltató ugyan biztosított számukra egyenruhát, annak javításáról, tisztításáról, pótlásáról azonban nem gondoskodott. Előadták ezen felül, hogy munkaviszonyuk létesítésekor nem tartozott munkaköri kötelezettségük közé a betörésjelző számítógép üzemeltetése, majd mivel ezen feladat ellátására is utasította őket utóbb a munkáltató, ezért őket külön díjazás illette volna meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperesek munkaviszonyuk kezdetétől fogva készenléti jellegű szolgálatot láttak el, munkaszerződésük kikötése nem tekinthető

érvénytelennek. Vitatta, hogy nem tett eleget a munkaruha biztosításával kapcsolatos kötelezettségének, illetve, hogy nem egészíthette ki a felperesek által ellátandó feladatokat az általuk ellátott munkakör keretén belül.

A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.71/2012/20. számú rész- és közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperesek keresete a rendkívüli munkavégzés ellenértékének jogalapja tekintetében alapos. Kötelezte az alperest, hogy az I. rendű felperesnek 615.000 forint munkabért és kamatait, a II. rendű felperesnek 195.000 forint munkabért és kamatait fizessen meg, a felperesek kártérítés fizetésére irányuló keresetét továbbá elutasította. Megállapította, hogy a felperesek nem készenléti jellegű munkát végeztek, a 24 órás szolgálaton belül folyamatosan rendes munkaidőben történő munkavégzés valósult meg. Ennek megfelelően érvénytelenül került kikötésre esetükben az, hogy készenléti jellegű munkakört látnak el, így munkavégzésükre és munkaidő-beosztásukra az Mt. általános szabályai voltak az irányadók. A felperesek munkaszerződésének havi 240 órás munkaidőkeretre vonatkozó rendelkezése így jogszabályba ütközött, az semmisnek volt tekinthető. A felperesek munkabér követelésével kapcsolatban kifejtette, hogy a betörésjelző rendszer figyelését külön feladatként, eredeti munkakörük mellett végezték, amelyért őket további munkabér illette meg, ezért szolgálatonként havi 1500 forint díjazást állapított meg számukra. A felperesek kártérítési igényét arra hivatkozással utasította el, hogy e körben nem tettek eleget bizonyítási kötelezettségüknek. A kártérítési igény elutasítása tekintetében az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.180/2013/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részében megváltoztatta és a felperesek kereseteit teljes egészében elutasította. Mellőzte az alperes perköltségben való marasztalását, és kötelezte a felpereseket az együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy az adott esetben nem arról kellett döntenie a bíróságnak, hogy a felperesek ügyeletet vagy készenlétet láttak-e el, hanem, hogy készenléti jellegű munkakörben végezték-e tevékenységüket vagy sem. Ezt a tényleges munkafeltételek alapul vételével kellett megítélni, s nem a munkakör megnevezése, hanem az volt az irányadó, hogy esett-e a munkaidőre rendszeresen olyan időszak, amely nem igényelt munkavégzést. Megállapította a rendelkezésére álló adatok alapján, hogy a felperesek munkaideje jelentős része telt a munkára való készen állással. Ezt támasztotta alá a felperesek nyilatkozata, az ügyeleti napló kivonata, illetve a vonulások számáról készült kimutatás is. A felperesek a nem nagy mértékű riasztás kezelésén,

illetve a csekély számú éjszakai vonuláson túl a munkaidejüknek csak kis részében végeztek úgynevezett rutin feladatokat. Megállapította, hogy a 24 órás munkaidő az esetek döntő részében nem jelentett egész napos munkavégzést, hanem munkaidejük egy részében munkavégzés nem történt, s a munkavégzés az általánoshoz képest lényegesen alacsonyabb igénybevétellel járt. Mindezekre figyelemmel az Mt. 117/B. § (3) bekezdés a) pontja, illetve 119. § (3) bekezdésében foglaltak alapján megállapítható volt, hogy munkaszerződésük havi 240 órás munkaidő kikötésére vonatkozó rendelkezése nem ütközött jogszabályba, így az nem volt érvénytelen.

A részítélettel elbírált munkabér követeléssel kapcsolatban is alaposnak találta a törvényszék az alperes fellebbezését. Hangsúlyozta, hogy a betörésjelző rendszerrel kapcsolatos feladat egy munkafeladat volt a munkavállalók számára, függetlenül attól, hogy ezt az alperes jogszabály alapján írta-e elő, vagy annak elvégzését szerződésben vállalta. Az ellátandó feladat szorosan kapcsolódott a híradósi munkakörhöz, nagyságából kiindulva azt nem lehetett külön munkakörnek tekinteni. A riasztások gyakorisága szolgálatonként átlagosan egy-két alkalom volt, és a felperesek feladata ezzel kapcsolatban egy, maximum kettő telefonhívást tett ki. Megállapította, hogy a munkaköri feladatok a munkaviszony fennállása alatt változhatnak, és amennyiben az kevés munkával járó feladattal bővül, az nem tekinthető olyan plusz feladatnak, amelyért további munkabért igényelhetne a munkavállaló.

A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérték, hogy a Kúria a másodfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és hagyja helyben az elsőfokú határozatot, illetve szükség esetén utasítsa új eljárásra és új határozat hozatalára a másodfokú bíróságot, és kötelezze az alperest a felülvizsgálati eljárási költségek megfizetésére.

Álláspontjuk szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon nem vette figyelembe az Mt. 117. § k) pontjában foglaltakat, és szövegkörnyezetéből kiragadva értékelte nyilatkozatukból azt, hogy munkaidejük jelentős része telt el a munkára való készen állással. Figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy egy híradó ügyeletes tényleges munkájának egy bizonyos részét folyamatos figyelés, és az e-mail kapcsolat folyamatos ellenőrzése teszi ki, amely érdemi munkavégzésnek minősül. Nem értékelte továbbá a bíróság, hogy az 1/2003.(I.9.) BM rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontja, illetve a 239/2011.(XI.18.) Kormányrendelet 4. §-a, illetve 48/2011.(XII.15.) BM rendelet 1. és 3. §-ai szövege szerint az önkormányzati tűzoltóság folyamatos ügyeleti szolgálatot tart fenn, és a híradó-ügyeleti szolgálatfeladat ellátását a laktanyában folyamatosan egy fő végzi. A 24 órás szolgálaton belül folyamatosan munkát kellett végezni, amely nem tekinthető

készenléti jellegű munkavégzésnek. A figyelésen és az e-mail kapcsolat folyamatos ellenőrzésén túl további feladataik is voltak, ideértve a riasztások és szolgálatok átvételét, a társszervekkel való kapcsolattartást, a 105-ös segélyhívón érkező hívások fogadását, az országos hírcsatornák figyelését, a rendszeres adatszolgáltatási tevékenységet, rádió- és riasztási próbákat, a vonulások koordinálását, a pajzs program kezelését, a tűzoltóság ajtajának kezelését, illetve a betörésjelző rendszer üzemeltetését. Álláspontjuk szerint a törvényszék a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon állapította meg, hogy a jogvita tanúmeghallgatások nélkül is elbírálható volt, és indokolatlanul tulajdonított kiemelt bizonyító erőt az ügyeleti naplónak.

Megalapozatlannak tartották a jogerős ítéletnek a betörésjelző rendszerrel kapcsolatos munkabér-követelés körében kifejtett álláspontját is. Érvelésük szerint mindez nem tartozott a híradó-ügyeletes munkakörükben ellátandó feladatok közé, ezt a feladataikról szóló tájékoztatás, illetve a munkaköri leírásuk sem tartalmazta, így az Mt. 141. §-a alapján alanyi joguk volt a végzett munkájukért járó ellenszolgáltatásra. Nem értékelte a másodfokú bíróság, hogy az alperes csupán bevételkiegészítés érdekében vállalta az adott tevékenységet, és annak nem volt köze a tűzoltóság klasszikus értelemben vett munkájához, s annak működtetéséhez külön vagyonvédelmi végzettséget kellett szereznük. Álláspontjuk szerint nem a riasztások száma, hanem az a tény teszi indokolttá a munkabér kiegészítést, hogy munkakörükbe nem tartozó feladatokat végeztek.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperesek költségekben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint készenléti jellegű volt a felperesek által ellátott munkakör, mivel annak sajátosságaira, s a munkavégzés feltételeire tekintettel a munkavégzés számukra az általánoshoz képest lényegesen alacsonyabb igénybevétellel járt. A tűzoltóságnál nem volt ügyfélforgalom, és a híradósok hangjelzéssel értesültek arról, hogy munkát kell végezniük. Munkaidejük legalább egyharmad részében olvashattak, televíziót nézhettek stb. A Kormányrendelet rendelkezései összhangban álltak a Munka Törvénykönyve szabályaival, s nem véletlen, hogy a tűzoltóságra vonatkozó jogszabályok is meghatározták a készenléti jellegű szolgálat ellátás fogalmát.

Kifejtette, hogy az önkéntes tűzoltókat meg kell különböztetni a hivatásos állami tűzoltóktól, és egy önkéntes híradósnak nyilvánvalóan lényegesen kevesebb feladata van, mint egy hivatásos híradós ügyeletesnek. Az eljárás során becsatolták a kimutatást a tüzesetek számáról, amely igazolta azt, hogy havi bontásban nem

volt sok a riasztások száma, így a jogerős ítélet helytálló megállapítást tett e vonatkozásban. Csatolta az arról szóló bizonyítékokat is, hogy az e-mail forgalom sem volt jelentős, és a fontosabb e-mailek előtt telefonon is odaszóltak az azokat kezelő híradósnak. A szolgálat átvétele minimális időt vett igénybe, és a bejelentővel történő kapcsolattartás is csekély terhet rótt az adott személyre, a társszerveket pedig csak akkor kellett hívni, ha baleset történt, vagy ha tűz esetén kérni kellett a hivatásos tűzoltók segítségét. Az országos hírcsatornák figyelését nem kellett végezniük, riasztás próbát naponta egyszer kellett végezni, és a tűzoltóság ajtaját sem kellett kezelniük, mivel nem volt ügyfélforgalom. A híradós szobában a pihenéshez ágyat biztosítottak, a felperesek munkaidejük jelentős részét pihenéssel tölthették. Az egyes riasztásokat csöngetés jelezte, a betörőjelző rendszernek is hangjelzése volt, a fontosabb e-maileknél pedig telefonon is odaszóltak nekik, így a munkájuk nem igényelt folyamatos ellenőrzést.

Mindezekből az alperes szerint a másodfokú bíróság megalapozottan és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek munkaidejének egy részében munkavégzés nem történt, illetve számukra a munkavégzés az általánoshoz képest lényegesen alacsonyabb igénybevétellel járt, azaz munkaköri készenléti jellegűnek minősül. Ennek megfelelően a munkaszerződésük jogszerűen állapította meg a napi munkaidő mértékét 12, a heti munkaidejüket pedig 60 órában.

A riasztórendszerrel kapcsolatos munkabérigény tekintetében kifejtette, hogy a napi körülbelül egy riasztás a felperesek számára többletleterhelést nem eredményezett, a riasztás hangjelzéssel járt, annak hangereje szabályozható volt, és az külön figyelem nélkül is észlelhető volt. Az ezzel kapcsolatos minimális teendő belefért híradós munkakörükbe, az önálló munkakörnek nem volt tekinthető.

A felperesek felülvizsgálati kérelme nem alapos.

Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a perbeli esetben nem azt kellett vizsgálni, hogy a felperesek ügyeletet vagy készenlétet láttak-e el, hanem hogy foglalkoztatásukra készenléti jellegű munkakörben került-e sor vagy sem. Mindkét jogintézmény esetében meghatározó ismerv a munkavégzésre történő rendelkezésre állás, azonban az ügyelet, illetve készenlét ellátására a rendes munkaidőn kívül kerül sor, a készenléti jellegű munkakörben pedig a munkavállaló a rendes munkaidejében végez munkát.

A munkakör akkor minősíthető készenléti jellegűnek, ha a

munkavállaló a munkaköri feladatai jellege miatt hosszabb időszak alapulvételével a rendes munkaideje legalább egyharmadában munkavégzés nélkül áll a munkáltató rendelkezésére, illetve, ha a munkavégzés - különösen a munkakör sajátosságaira, a munkavégzés feltételeire tekintettel - a munkavállaló számára az általánoshoz képest számottevően alacsonyabb igénybevétellel jár. Ezen utóbbi esetben a munkavállaló munkaidejében folyamatosan munkát végez, ám ennek intenzitása, megerőltető volta, az általánoshoz képest lényegesen alacsonyabb, kisebb igénybevétellel jár. Annak megállapításához, hogy ennek feltételei az adott esetben fennállnak-e vagy sem, szükséges megvizsgálni a konkrét munkaköri feladatokat, a munkavégzésre vonatkozó előírásokat, a kialakult munkahelyi gyakorlatot.

Az felperesek felülvizsgálati kérelmükben azt kifogásolták, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte az Mt. 117. § k) pontját és az egyéb jogszabályokat, melyek a készenléti jellegű munkavégzésre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazták a felperesek munkavégzése vonatkozásában, és az ítélete meghozatalakor iratellenesen, kirívóan okszerűtlenül és a logika szabályaival ellentétesen értékelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat, megszegve ezzel a Pp. 206. § (1) bekezdését.

Megállapítható, hogy - felperesek által megjelölt Kormányrendelet, illetve BM rendelet csupán azt állapítja meg, hogy folyamatos ügyeleti szolgálatot kell ellátni az alperesnél, ez azonban nem zárja ki azt, hogy e feladat ellátására készenléti jellegű munkakörben kerüljön sor.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) töretlen gyakorlata értelmében a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy iratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A Kúria azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróságok nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen következtetésekre jutottak-e.

A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) számos határozatában (KGD 1993.296., BH 1999.44., BH 2012.179, EBH 2013.44.) mutatott rá arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban, ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani. Nem állapítható meg eljárási szabálysértés, ha a felülvizsgálati

kérelem a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja. A felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének.

A másodfokú bíróság a felperesek nyilatkozatait, az ügyeleti naplók kivonatait és a vonulások számáról történő kimutatást értékelte ítéletében. Kellő alap nélkül állította a felülvizsgálati kérelem, hogy a másodfokú bíróság a szövegkörnyezetéből kiragadott mondatok alapján iratellenesen állapította meg, hogy a felperesek munkaideje jelentős része telt a munkavégzésre való készen állással. Maga az I. rendű felperes állította, hogy az oktatáson önszorgalomból vett részt a pihenőidejében, mert ráért, és a kihangosított rádiót e közben is figyelni tudta. A II. rendű felperes egyetértett, és mindenben megerősítette az I. rendű felperes előadását.

A felperesek jelzéssel értesültek arról, ha munkát kell végezniük: az egyes riasztásokat csöngetés jelezte és a fontosabb e-mailek érkezése előtt telefonon is szóltak a híradósoknak, azaz ezen hangjelzések hívták fel a figyelmüket arra, hogy munkát kell végezniük. Feladatellátásuk nem hasonlítható az olyan jellegű, fokozott éberséget, figyelmet igénylő tevékenységhez, ahol a veszélyhelyzet létrejöttét magának a munkavállalónak kell észlelnie.

A felpereseknek a figyelésen túl végzett tevékenysége csak kis részét tette ki munkaidejüknek, és saját perbeli nyilatkozatuk szerint is az csak néhány perces munkavégzést jelentett. Az ezzel ellentétes állításokat a felperesek nem bizonyították, így nem volt megállapítható, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésével értékelte volna a rendelkezésére álló bizonyítékokat, és állapította volna meg a jogvita eldöntéséül szolgáló tényállást. Ennek megfelelően helytálló volt döntése a körben is, hogy a felperesek munkaszerződése jogszerűen rögzítette azt, hogy a foglalkoztatásukra készenléti jellegű munkakör keretén belül kerül sor, és állapította meg a munkaidőkeretük mértékét.

Ugyancsak megfelelt a jogszabály rendelkezéseinek a másodfokú bíróságnak a felperesek elmaradt munkabér megfizetésére irányuló kereseti kérelméről történő döntés is.

Az Mt. 76. § (5) bekezdése szerint a feleknek a munkaszerződésben meg kell állapodniuk a munkavállaló személyi alapbérében, munkakörében, illetve munkavégzési helyében, ezek csak közös megegyezéssel módosíthatók. Nem része a munkaszerződésnek a munkaköri leírás, amely a munkakör alapján ellátandó részletes feladatokat tartalmazza. A munkaköri leírás a munkaszerződés sérelme nélkül a munkáltató által egyoldalúan módosítható (BH 2001.196.).

Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a riasztórendszerrel kapcsolatos feladatok és az azzal kapcsolatos minimális napi teendők kapcsolódtak a híradási munkakörhöz, az ezzel összefüggő feladatok ellátásával jogszerűen egészítette ki a munkáltató a felperesek adott munkakörben ellátandó tevékenységét, és az nem eredményezett olyan mértékű munkavégzést, amely a munkaszerződés módosítását kívánta volna meg. Nem bírt jelentőséggel ezzel kapcsolatban az a körülmény sem, hogy az beletartozott-e egy tűzoltóság klasszikus értelemben vett feladatkörébe vagy sem. Naponta hozzávetőleg egy-két riasztással kellett számolni, ezzel kapcsolatban a felpereseknek csupán annyi volt a teendőjük, hogy a megfelelő helyre telefonáljanak. A riasztásokat csengés jelezte, s e feladat ellátása mellett is megállapítható a munkakör készenléti jellege, így külön díjazás ennek elvégzéséért a felpereseket nem illette meg.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdésének alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek viselni az alperes felülvizsgálati eljárási költségét.

A felülvizsgálati eljárási illetéket a felpereseket megillető munkavállalói költségkedvezményre tekintettel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. szeptember 24.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő